

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 14/07/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 186

Hôm trước, Hòa Thượng dạy chúng ta, cho dù ở bất cứ nơi đâu, ở thời điểm nào, mọi sự mọi việc, việc nhỏ hay việc lớn, đều phải soi xét một cách tường tận thì mới không dẫn đến sai lầm. Soi xét nghĩa là chúng ta luôn có sự quán chiếu, quán sát xem có đúng như pháp không. Đó chính là “*Thường chiếu*”. “*Thường*” là thường hằng. “*Chiếu*” là chiếu soi, chiếu rọi. Đúng pháp thì chúng ta mới làm, chứ chúng ta không làm các công việc ở trạng thái mơ mơ hồ hồ. Con người nếu làm các công việc vì “*cái ta*” và “*cái của ta*” thì liền rơi vào trạng thái mơ hồ ngay.

Từ nơi tâm, chúng ta có phiền não, vọng tưởng, chấp trước, thì tâm chúng ta không thanh tịnh. Lúc này cần phải dùng đến “*Định, Tuệ*” mới loại trừ được phiền não, vọng tưởng. Muốn có “*Định, Tuệ*” thì phải luôn “*Thường chiếu*”. Nếu chỉ có một chút công phu hữu khẩu vô tâm thì không thể có được “*Định*”. Đó chính là “*Thanh Tịnh Quang*”.

Chúng ta mang “*tâm từ*” của mình để giúp đỡ tất cả chúng sanh, khiến chúng sanh được an ổn thì chính là “*Từ linh an lạc*” – lòng “*Từ*” khiến cho người an lạc. Người có tâm từ, gần gũi một ai, thì mọi người xung quanh cảm thấy an ổn. Ngược lại, người không có tâm từ, chỉ suy nghĩ và làm việc ác thì chúng sanh ở gần người đó sẽ luôn cảm thấy bất an. Từ trường của “*tâm từ*” luôn khiến chúng sanh an ổn. Người phát ra từ trường của “*tâm hung ác*” thì chúng sanh không dám gần chúng ta.

Hòa Thượng còn dạy chúng ta “*Lìa tướng phổ lợi*” nghĩa là khi chúng ta làm bất cứ việc gì cũng không thấy chúng ta làm thì đó mới là “*lìa tướng*”. Nếu thấy ta làm, thấy người nhận sự giúp đỡ và thấy kết quả đã làm thì đó là đã dính vào tướng. Trên Kinh Kim Cang, Phật dạy rằng “*Tam luân không tịch*” nghĩa là không thấy người, không thấy ta, không thấy vật ta đã làm ra. Đây chính là “*Lìa tướng phổ lợi*”.

“*Lìa tướng*” thì chúng ta mới có thể vận dụng được đức năng, trí tuệ chân thành mà làm lợi ích chúng sanh. Nếu không “*Lìa tướng*”, còn dính vào “*ta*” và “*của ta*” thì chúng sanh vẫn có lợi ích nhưng không lớn mà bị hạn chế. Chương trình Trại Hè tại Yên Bái kết thúc hôm qua đã đọng lại trong lòng mọi người là niềm tin, là sự thân thương, sự gần gũi vì họ cảm nhận thấy sự chân thành của chúng ta.

Tâm này hiện tại đang rất tốt nhưng nếu không khéo thì sẽ có tâm “*tu lợi*” khởi lên, do đó, chúng ta phải luôn không ngừng quán chiếu không để “*cái ta*” và “*cái của ta*” dấy khởi. Có như vậy, ta và chúng sanh mới được lợi ích. Lợi ích không phải là

“*danh vọng lợi dưỡng*”, không phải là “*khỏe mạnh sống lâu*” cũng không phải là thứ thế gian mong cầu. Lợi ích ở đây chính là “*tâm thanh tịnh*”, đạt được giải thoát, không bị ràng buộc bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Cho nên an lạc tự tại có được là do chúng ta ngày ngày không dính mắc. Cảnh giới này ở ngay trong tâm với của chúng ta. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta làm mọi sự mọi việc mà không dính vào tướng của các việc làm đó thì mới có thể giúp đỡ được tất cả chúng sanh. Mình và người mới chân thật được lợi***”. Ví dụ chúng ta tổ chức Trại Hè và mang những thứ cần thiết đến để phục vụ. Sau khi làm xong thì ra đi mà không cần tính toán đến việc mình đã chi, đã lỗ bao nhiêu.

Không dính “*tướng*”, không dính “*lời lỗ*”, “*được mất*”, “*hơn thua*”, “*tốt xấu*” mà chỉ dụng tâm chân thành thì chúng sanh không bị phiền phức, chân thật được lợi và chính chúng ta được lợi còn lớn hơn, đạt được sự tự tại an lạc. “***Chỉ có trí tuệ mới làm ra được việc như vậy, chỉ có trí tuệ mới giúp cho chúng sanh giải trừ mọi sự trói buộc***”, Hòa Thượng tiếp lời. “*Trói buộc*” là khi làm các công việc, chúng ta dính mắc vào “*cái ta*” và “*cái của ta*”, “*lời lỗ, hơn thua, tốt xấu*”. Không chỉ mình chúng ta bị “*trói buộc*” mà chúng ta còn kéo bao nhiêu người khác cũng bị trói nên không có giải thoát.

Nếu chúng ta không tự cởi bỏ mọi sự ràng buộc xung quanh mình thì ngay hiện đời, chúng ta không tự tại an vui. Có những người hiện tại tu hành rất tốt nhưng họ lại bị trói buộc bởi luôn nhìn thấy người khác xen tạp, phan duyên hay không đúng pháp. Trong khi chính họ nơi nơi bị dính mắc, bị trói buộc.

Hòa Thượng nhắc đến từ “*An ổn quang*”. Thế nào là “*an ổn*”, lìa phân biệt, vọng tưởng, chấp trước thì có “*an ổn*” nhưng chưa phải là đỉnh cao. Hòa Thượng khẳng định: “***Lìa luôn cả tướng sanh diệt***”. Chúng ta thấy con người sanh ra, lớn lên, già đi, rồi chết hay mặt trời mọc ở buổi sáng, lên cao, rồi thấy chiều, thấy tối. Hoặc lúc thì chúng ta vui, lúc lại buồn. Đây là tướng “*sanh diệt*”. Làm sao chúng ta đạt đến được “*không sanh không diệt*”.

Hòa Thượng thường nhắc đến một vị Thầy đi về thất của mình trong đêm tối thì gặp hai vị tăng trẻ cầm đèn đi ngược lại. Họ ngạc nhiên hỏi vị Hòa Thượng này rằng: “*Tại sao trời tối mà Thầy không cầm đèn?*”. Sau khi nghe hai vị tăng trẻ hỏi như thế, Ngài mới biết là trời đã tối mịt bởi lúc Ngài đi là trời chưa tối. Việc này đạt đến đỉnh cao rồi. Tuy chúng ta chưa được như vậy nhưng chúng ta phải hiểu rằng dần dần cảnh giới tu hành sẽ đến được như vậy.

Khi nhìn thấy cảnh vô thường, sanh ly tử biệt, người thế gian thường đau khổ vật vã, còn chúng ta biết rõ rằng mọi thứ xung quanh đang trong vòng xoay của định luật vô thường, không sớm thì muộn sẽ ra đi. Chúng ta biết rõ để không quá đau khổ. Có

người nói: “*Tôi không thể nghĩ đến việc một ngày nào đó tôi phải rời xa Mẹ tôi, Bố tôi, Chồng tôi/Vợ tôi*”. Nói như vậy là sai rồi vì tất cả đều nằm trong định luật vô thường.

Cho nên chúng ta phải tận dụng “*cái thân*” vô thường này để tìm chân thường, sử dụng chúng để cống hiến cho cuộc đời này. Chỉ riêng năm nay, Hệ thống đã tổ chức rất nhiều trại hè thành công viên mãn, mang lại giá trị chân thật tức là chân thường. Tất cả đều mang thân vô thường đến và nhờ thân này mà làm ra những giá trị chân thật. Chân thường cao nhất là chứng được pháp thân, Phật tánh, chứng được thân chân thật, bất sanh bất diệt của chính mình.

Đâu phải vì thân vô thường mà ta bỏ mặc nó tùy tiện, phóng túng. Nhân lúc thân này còn tốt thì chúng ta đã làm được rất nhiều việc có giá trị. Rõ nét nhất là các trại hè đã làm rất tốt, là những lễ tri ân Cha Mẹ. Hòa Thượng nói lìa đi tướng sinh diệt thì ta mới chân thật an ổn. Chúng ta phải tu từ nơi chính mình, đối trị với sự chuyển biến quá nhanh ở nơi tâm tức là đối trị với vọng tưởng, phân biệt, chấp trước từ đó sanh ra phiền não. Tu hành ở bất cứ thời điểm nào đều là để đối trị những tập khí của mỗi chúng ta.

Chúng ta ngày ngày ca thán rằng vì sao mình phiền não khổ đau, Hòa Thượng chỉ dạy rằng “*Tự làm tự chịu*”, chẳng phải ai mang đến cho mình. Con chúng ta đánh chúng ta, chúng ta tha thứ được còn người khác đánh chúng ta thì chúng ta tức giận cả đời. Đó chính là chấp trước. Bà Hứa Triết từng nói hằng ngày chúng ta ra đường, chúng ta gặp biết bao nhiêu người mà tại sao ta không nhớ? Bởi vì chúng ta không lưu lại ấn tượng.

Cũng vậy, đối với lỗi của người, Lục Tổ Huệ Năng từng nói: “*Người chân thật tu hành, không thấy lỗi thế gian*” bởi thời gian kiểm soát lỗi mình còn không đủ, làm gì có thời gian nhìn lỗi của người khác. Tu hành không phải là trở nên gỗ đá, không biết người ta có lỗi mà quan trọng là không lưu lại trong tâm. Chúng ta chỉ thấy lỗi lầm của mình mà từ đó cố gắng thay đổi, làm mới. Hòa Thượng đang chỉ dạy chúng ta rằng tất cả những danh hiệu Phật, những biểu pháp ở nơi nhà Phật đều là nhắc nhở chúng sanh chúng ta tu hành. Tu hành chính là thay đổi, sửa đổi, tự làm mới nơi chính mình.

Chúng ta học Phật nhiều năm rồi mà tại sao tâm chúng ta không an. Điều đó chứng tỏ rằng chúng ta chưa bước vào cửa nhà Phật, chưa nhập Phật cảnh giới. Thế gian chìm đắm trong danh lợi nên người ta bất an là chuyện bình thường. Còn chúng ta học Phật mà không an là do chỉ học nơi hình tướng, nơi hình thức, chưa thay đổi bằng nội tâm.

Hòa Thượng nói: “***A Di Đà Phật luôn phóng quang tiếp dẫn tất cả chúng sanh nhưng vì sao người niệm Phật chưa hề cảm nhận được hào quang đó của Phật? Là do tâm khẩu bất nhất***”. Miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo. Miệng thì nói hy sinh phụng hiến, chí công vô tư nhưng tâm thì ngược lại, luôn sợ được mất, hơn thua, lời lẽ cho nên vĩnh viễn không thể cảm thụ được hào quang của Phật. Hay miệng thì niệm Phật mà tâm là tâm chúng sanh tức là chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, được mất, hơn thua, tốt xấu, phân biệt, chấp trước.

Chữ niệm trong tiếng Hán, trên là bộ “Kim”, dưới là chữ “Tâm”: tức là tâm ngay hiện tại phải có Phật thì mới gọi là niệm Phật. Cũng vậy, chúng ta làm việc vì chúng sanh thì phải có tâm nhận biết nhu cầu của chúng sanh rằng, họ thật sự cần chúng ta để họ có được chân thật lợi ích. Một ngày hè ở Yên Bái, chúng ta thấy các con rất là thiện, như một tờ giấy trắng. Mình muốn vẽ gì trên tờ giấy trắng đó đều được cả chứ không phải là một tờ giấy nhuộm màu phải mất thời gian tẩy trắng. Những điều tốt đẹp chúng ta vẽ lên tờ giấy trắng đó sẽ theo con đi suốt cả cuộc đời.

Nếu chúng ta làm đúng lời Phật dạy thì sẽ cảm nhận được ngay sự an lạc tại nơi công việc chúng ta đang làm. Có những người làm với tâm hy sinh phụng hiến, chí công vô tư thì chúng ta nhìn thấy họ tràn đầy năng lượng, không hề có chút mệt mỏi nào. Cũng vậy, khi chúng ta bắt tay vào làm một công việc với tâm vọng tưởng, phân biệt, chấp trước thì chúng ta thấy công việc rất khó khăn nhưng khi chuyên tâm làm việc, quên đi vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, thì công việc làm rất nhanh mà không hề mệt mỏi.

Đạo Phật là đạo giải thoát, học Phật là học giải thoát. Chúng ta đã 15, 20 năm học Phật nhưng chúng ta không được giải thoát, không được an vui là do tâm khẩu không giống nhau. Chúng ta tôn xưng Phật là “*Như Lai*” nghĩa là như thật, đến và đi đều như thật, đúng như sự thật, không sai, không khác chút nào.

Người học Phật nói chung vì sao không cảm nhận được hào quang của Phật trong khi hào quang đó thường hằng, chiếu rọi, chiếu soi ở khắp mọi nơi? Là vì họ không làm đúng lời Phật dạy nên không cảm nhận được gì. Nếu chân thật làm đúng lời Phật dạy thì liền cảm nhận được hào quang của Phật.

Hòa Thượng nói: ***“Nếu một người chân thật học Phật hay đối với Tịnh Độ tông, nếu một người chân thật niệm Phật thì chỉ cần dùng tâm chân thành, lão thật mà niệm thì sau sáu tháng tự nhiên có thể cảm thụ được hào quang của Phật. Thế nhưng nếu có người mong muốn ngày ngày thấy Phật thì đó là vọng tưởng, là xen tạp nên không thể nào có được cảm ứng.”***

Phật đã dạy nguyên lý nguyên tắc mà chúng ta không làm theo, vẫn tùy thuận theo tập khí xấu ác của mình như chìm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, ý niệm hưởng thụ “*năm đục sáu tràn*”, “*tham sân si mạn*”, thì làm sao cảm nhận được hào quang của Phật. Hào quang chính là lời giáo huấn nên nếu chúng ta tiếp nhận, thực hành một cách triệt để thì lập tức cảm nhận được hào quang an lành tự tại chiếu rọi nơi chúng ta.

Người học Phật không dùng tâm vọng cầu (vọng tưởng mong cầu), chỉ cần trong mọi sự kiện, đồng một tâm chân thành, đúng như lý như pháp mà làm thì sẽ làm ra một kết quả tốt đẹp, mỹ mãn. Có người trước mỗi sự kiện thì niệm Phật, lạy Phật, cầu xin

Phật gia trì. Cầu xin rồi nhưng sự việc lại không tốt đẹp như mong cầu thì liền sinh tâm nghi ngờ. Cầu xin Phật mà không đúng như lý như pháp thì cũng không có kết quả gì.

Phật Bồ Tát thành tựu việc tốt cho người, chứ không thành tựu việc ác cho người. Cho nên, nếu chúng ta cầu xin Phật giúp thành tựu một việc làm thỏa mãn “*danh vọng lợi dưỡng*” cá nhân thì Phật không thể thành toàn lời cầu xin đó bởi như thế chính là hại chết chúng ta. Nếu một việc làm chân thật lợi ích chúng sanh thì không cần chúng ta phải cầu xin. Việc làm của chúng ta ở thế gian hay xuất thế gian đều đúng như pháp, tuân thủ quy định, quy điều, pháp luật thì đều thành công tốt đẹp. Ngược lại thì kết quả không viên mãn.

Cho nên nếu tâm khẩu giống như nhau, tâm nghĩ miệng nói thân làm như nhau thì không cần phải cầu nguyện. Mọi sự kiện lớn chúng ta làm từ trước đến nay, tôi chưa bao giờ cầu nguyện. Trước khi đi làm và sau khi đi làm về, tôi chỉ báo cáo ông bà tổ tiên, báo cáo với Phật, ngoài ra không cầu xin Phật gia bị.

Chúng ta hiện nay có một mong cầu là “*Tai qua nạn khỏi*”. Chỉ cần sống đúng như pháp, làm đúng những việc thiện lành Phật đã dạy thì không cần cầu, chúng ta cũng đạt được như ý nguyện. Nếu cầu nguyện nhưng làm sai thì kết quả xấu vẫn xảy ra. Cho nên chúng ta phải biết cách dụng tâm. Quan trọng là người học Phật nhiều năm mà không biết cách dụng tâm nên kết quả vẫn sai. Không phải do cầu xin mà được, không thể ý lại nương nhờ như người thế gian nghĩ.

Người chân chánh học Phật làm đúng như lời Phật dạy thì kết quả đúng như Phật nói. Chúng ta sẽ tự an ổn, sẽ như được bao phủ bởi hào quang của Phật mà không bị đau khổ, dày vò, bức bách. Mọi thứ chúng ta không làm sai, không để bức bách bởi “*danh vọng lợi dưỡng*”, “*tự tư tự lợi*”, “*năm dục sáu trần*”, “*tham sân si ngạo mạn*”./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!